

Downloaded via the EU tax law app / web

Ediție provizorie

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șaptea)

30 ianuarie 2020 (*)

„Trimitere preliminară – Libera circulație a capitalurilor și libertatea plătitorilor – Restricții – Impozitarea dividendelor plătite organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) – Rambursarea impozitului reținut din dividende – Condiții – Criterii de diferențiere obiective – Criterii prin natura lor sau de facto favorabile contribuabililor rezidenți”

În cauza C-156/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos), prin decizia din 3 martie 2017, primită de Curtea la 27 martie 2017, în procedura

Köln-Aktiefonds Deka

împotriva

Staatssecretaris van Financiën,

cu participarea:

Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,

Loyens en Loeff NV,

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din domnul P. G. Xuereb (raportor), președintele de cameră, și domnii T. von Danwitz și C. Vajda, judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare principală,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 22 mai 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Köln-Aktiefonds Deka, de R. van der Jagt, în calitate de partner;
- pentru Nederlandse Orde van Belastingadviseurs, de F.R. Herreveld și de J. J. A. M. Korving, în calitate de agenți;
- pentru Loyens en Loeff NV, de A. C. Breuer, advocaat, și de S. Daniëls, consilier fiscal;
- pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și de J. Langer, în calitate de agenți;
- pentru guvernul german, inițial de T. Henze, de J. Möller și de R. Kanitz, și ulterior de J.

Möller și de R. Kanitz, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de W. Roels și de N. Gossement, în calitate de agenți, după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 septembrie 2019, pronunțată prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 63 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Köln-Aktienfonds Deka (denumit în continuare „KA Deka”), pe de o parte, și Staatssecretaris van Financiën (secretarul de stat pentru finanțe, Țările de Jos), pe de altă parte, în legătură cu rambursarea impozitului pe dividende reținut în sarcina KA Deka aferent dividendelor rezultate din deținerea unor acțiuni ale unor societăți neerlandeze, plătite pentru exercițiile 2002/2003-2007/2008.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO 1985, L 375, p. 3, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 138) avea ca obiectiv, potrivit celui de al patrulea considerent al său, să stabilească pentru organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) situate în statele membre norme comune de bază privind autorizarea, controlul, structura, activitatea lor și informațiile pe care acestea trebuie să le publice. Directiva 85/611 a fost modificată în mai multe rânduri înainte de a fi abrogată, începând cu 1 iulie 2011, prin Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO 2009, L 302, p. 32), prin care s-a efectuat reformarea sa.

Dreptul neerlandez

4 Regimul neerlandez privind organismele de plasament colectiv cu caracter fiscal (denumite în continuare „OPCfi”) urmărește să permită persoanelor fizice și în special micilor investitori să efectueze investiții colective în anumite tipuri de active. Obiectivul acestui regim este de apropiere a tratamentului fiscal aplicabil particularilor care investesc prin intermediul unui OPCfi de cel rezervat particularilor care efectuează investiții în mod individual.

5 În acest scop, OPCfi sunt supuse impozitului pe profit la o cotă egală cu zero. Aceștia beneficiază de asemenea de rambursarea impozitului pe dividende reținut din dividendele neerlandeze încasate. Astfel, articolul 10 alineatul 2 din Wet op de dividendbelasting 1965 (Legea privind impozitul pe dividende din 1965), în versiunea aplicabilă litigiului principal, precizează:

„Societatea calificată drept organism de plasament în vederea perceperii impozitului pe profit poate solicita inspectorului adoptarea unei decizii, susceptibilă de contestație, prin care să i se acorde rambursarea impozitului pe dividende reținut în sarcina sa în cursul unui an calendaristic [...]”

- 6 OPCfi au de asemenea dreptul la o compensare pentru impozitul la surs? re?inut în sarcina lor din veniturile ob?inute din investi?ii în str?in?tate.
- 7 Atunci când distribuie dividende, OPCfi sunt obligate s? re?in? impozitul neerlandez aferent acestora, în sarcina beneficiarului dividendelor.
- 8 Regimul aplicabil OPCfi este reglementat în principal de articolul 28 din Wet op de vennootschapsbelasting 1969 (Legea privind impozitul pe profit din 1969), care stabile?te condi?iile care trebuie îndeplinite de un organism de plasament pentru a putea fi calificat drept OPCfi.
- 9 Printre aceste condi?ii figureaz? obliga?ia organismului de plasament de a distribui ac?ionarilor sau de?in?torilor de titluri de participare veniturile ob?inute într-un anumit termen. Astfel, articolul 28 alineatul 2 litera b) din Legea privind impozitul pe profit din 1969 prevede c? partea din profit definit? prin regulament de aplicabilitate general? se pl?te?te ac?ionarilor ?i de?in?torilor de certificate de participare în termen de opt luni de la încheierea exerci?iului ?i c? profitul care trebuie pl?tit este repartizat în mod egal între ac?iuni ?i certificatele de participare.
- 10 În aceast? privin??, din dosarul de care dispune Curtea reiese c?, în conformitate cu Besluit beleggingsinstellingen [Regulamentul privind organismele de plasament colectiv (Stb. 1970, nr. 190), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul din 20 decembrie 2007 (Stbl., 2007, nr. 573) (denumit în continuare „Regulamentul privind organismele de plasament colectiv”)], sumele nedeductibile sunt luate în considerare pentru a determina profitul organismului de plasament care poate fi distribuit. În plus, un OPCfi poate constitui o rezerv? de reinvesti?ie ?i o rezerv? de trezorerie pentru rotunjirea sumelor pe care le distribuie.
- 11 Natura ac?ionariatului organismului de plasament figureaz? de asemenea printre condi?iile de care depinde calificarea OPCfi, regimul aplicabil OPCfi trebuind s? fie utilizat numai de investitorii c?rora le este destinat.
- 12 Condi?iile referitoare la ac?ionariat erau reglementate, în cursul anilor 2002-2006, la articolul 28 alineatul 2 literele c)-g) din Legea privind impozitul pe profit din 1969. Aceste dispozi?ii distingeau între organismele de plasament ale c?ror ac?iuni sau participa?ii erau plasate c?tre un public larg ?i celelalte, supuse unor condi?ii mai stricte. Distinc?ia dintre aceste organisme se întemeia pe faptul c? ac?iunile sau certificatele lor de participare erau sau nu erau cotate oficial la Bursa din Amsterdam.
- 13 Un organism de plasament ale c?rui ac?iuni sau participa?ii erau cotate la Bursa din Amsterdam erau, în esen??, excluse de la regimul aplicabil OPCfi dac? cel pu?in 45 % din ac?iunile sau participa?iile sale erau de?inute de o entitate supus? impozitului pe profit, cu excep?ia unui OPCfi ale c?rui ac?iuni sau participa?ii erau cotate la Bursa din Amsterdam, sau dac? erau de?inute de o entitate al c?rei profit este supus unui impozit pe profit, în sarcina ac?ionarilor sau a de?in?torilor de titluri de participare ai acesteia. În plus, un organism de plasament ale c?rui ac?iuni sau participa?ii erau de?inute în propor?ie de cel pu?in 25% numai de o persoan? fizic? nu putea beneficia de regimul aplicabil OPCfi.
- 14 Un organism de plasament ale c?rui ac?iuni sau participa?ii nu erau cotate la Bursa din Amsterdam era supus unor condi?ii mai stricte ?i, pentru a beneficia de regimul aplicabil OPCfi, trebuia, în esen??, ca cel pu?in 75% din ac?iunile sau participa?iile sale s? fie de?inute de persoane fizice, de entit??i nesupuse unui impozit pe profit, precum fonduri de pensii ?i organiza?ii de binefacere, sau de alte OPCfi. Un organism de plasament nu putea beneficia de regimul aplicabil OPCfi dac? una sau mai multe persoane fizice de?ineau o participa?ie de cel

puțin 5 % din acțiuni sau din participații în acest organism. Deși fondul de investiții dispunea de o autorizație în temeiul Wet houdende bepalingen inzake het toezicht op beleggingsinstellingen (Legea privind dispozițiile referitoare la supravegherea fondurilor de investiții) din 27 iunie 1990 (Stb. 1990, nr. 380), această din urmă interdicție a fost înlocuită cu norma potrivit căreia nicio persoană fizică nu are dreptul să dețină în organism 25% sau mai mult din acțiuni.

15 În urma unor modificări legislative, de la 1 ianuarie 2007, pentru a putea beneficia de regimul aplicabil OPCfi, acțiunile sau participațiile unui organism de plasament trebuie să fie admise la negocierea pe o piață a instrumentelor financiare, precum cea prevăzută la articolul 1:1 din Wet houdende regels met betrekking tot de financiële Markten en het toezicht daarop (Legea privind dispozițiile referitoare la piețele financiare și la supravegherea acestora) din 28 septembrie 2006 (Stb. 2006, nr. 475) sau fondul ori administratorul acestuia trebuie să dispună de o autorizație în temeiul articolului 2:65 din această lege sau să fie scutit de aceasta în temeiul articolului 2:66 alineatul 3 din legea menționată.

Litigiul principal și întrebările preliminare

16 KA Deka este un fond de investiții de drept german (*Publikums-Sondervermögen*) stabilit în Germania. Este un OPCVM, în sensul Directivelor 85/611 și 2009/65, de tip deschis, cotate la bursă, fără personalitate juridică și care este scutit personal de impozitul pe profit în Germania. Acesta efectuează investiții pe seama particularilor. Cursul acțiunilor sale este cotate la Bursa germană, dar negocierea lor se efectuează prin sistemul denumit „*global stream system*”.

17 În cursul exercițiilor 2002/2003-2007/2008, KA Deka a încasat dividende distribuite de societăți stabilite în Țările de Jos, la care deținea acțiuni. Aceste dividende au fost supuse, în conformitate cu Convenția pentru evitarea dublei impuneri în domeniul impozitului pe venit și al impozitului pe avere, precum și al diferitor alte impozite și pentru reglementarea altor aspecte de ordin fiscal, încheiată la 16 iunie 1959 între Regatul Țărilor de Jos și Republica Federală Germania (Trb. 1959, 85), astfel cum a fost modificată prin al treilea protocol adițional din 4 iunie 2004 (Trb. 2004, 185) (denumită în continuare „Convenția fiscală dintre Regatul Țărilor de Jos și Republica Federală Germania”), unui impozit de 15% care a fost reținut la sursă. KA Deka, spre deosebire de un fond de investiții stabilit în Țările de Jos care îndeplinește condițiile care îi permit să fie calificat drept OPCfi, nu a putut beneficia de rambursarea impozitului menționat în temeiul articolului 10 alineatul (2) din Legea privind impozitul pe dividende din 1965.

18 KA Deka nu este supus în Țările de Jos obligației de a efectua reținerea obligatorie a impozitului pe dividendele pe care el însuși le-a distribuit.

19 Instanța de trimitere arată că, potrivit normelor de drept fiscal german, se consideră că particularii care au investit într-un fond deschis de investiții beneficiază de dividende într-un quantum minim teoretic. Quantumurile care sunt, din acest motiv, impozitate în plus față de quantumul efectiv distribuit sunt denumite „venituri asimilate unei distribuiri” (*ausschüttungsgleiche Erträge*). În cursul anilor în discuție în litigiul principal, particularii germani care au investit în astfel de fonduri beneficiau de o scutire de impozit aplicabilă unei jumătăți din baza lor de impozitare, care corespundea profitului distribuit efectiv, majorat cu eventuale „venituri asimilate unei distribuiri”.

20 Până în anul 2004, legislația germană permitea acestor particulari să deducă integral valoarea impozitului pe dividende neerlandez aplicat fondului deschis de investiții din impozitul german aplicat jumătății impozitate a bazei de impozitare. În urma unei modificări a legislației germane, această deducere a fost limitată, în perioada 2004-2008, la jumătate din impozitul neerlandez reținut la sursă, iar deducerea nu mai putea fi efectuată dacă fondul deschis de investiții ar fi ales să deducă din profit impozitul străin reținut la sursă.

21 KA Dekka a solicitat administrației fiscale neerlandeze rambursarea impozitului pe dividende reținut în sarcina sa aferent dividendelor distribuite de societăți neerlandeze pentru exercițiile 2002/2003-2007/2008.

22 Întrucât inspecteur van de Belastingdienst (inspectorul serviciului fiscal) a respins aceste cereri, KA Dekka a sesizat rechtbank Zeeland-West-Brabant (Tribunalul din Zeeland-West-Brabant, Țările de Jos) pentru a se pronunța cu privire la legalitatea deciziei inspectorului serviciului fiscal. El a susținut în fața acestei instanțe că putea fi asimilat unui fond de investiții stabilit în Țările de Jos, care are statutul unui OPCfi, astfel cum acesta este prevăzut la articolul 28 din Legea privind impozitul pe profit din 1969, și că, în consecință, avea dreptul la rambursarea impozitului pe dividende în temeiul articolului 56 CE (devenit articolul 63 TFUE).

23 Rechtbank Zeeland-West-Brabant (Tribunalul din Zeeland-West-Brabant), întrebându-se dacă KA Dekka era comparabil în mod obiectiv cu un OPCfi având în vedere criteriile de comparație între aceste fonduri stabilite de Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos) și dat fiind numărul mare de cauze susceptibile să ridice întrebări similare cu cele în discuție în litigiul principal, a hotărât să adreseze acestei instanțe cinci întrebări preliminare.

24 Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos) constată, cu titlu introductiv, că, în forma sa juridică, KA Dekka ar putea fi calificat drept OPCfi și este, din acest punct de vedere, comparabil în mod obiectiv cu un OPCfi stabilit în Țările de Jos. Această instanță precizează că, în timp ce un OPCfi stabilit în Țările de Jos ar fi avut dreptul la rambursările impozitului pe dividende solicitate de KA Dekka, acesta din urmă nu poate beneficia de dreptul la rambursarea impozitului pe dividende nici în temeiul legislației neerlandeze, nici în temeiul Convenției fiscale dintre Regatul Țărilor de Jos și Republica Federală Germania.

25 Considerând că pot subzista îndoieli rezonabile cu privire la răspunsurile care urmează a fi date la întrebările adresate de rechtbank Zeeland-West-Brabant (Tribunalul din Zeeland-West-Brabant, Țările de Jos), Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 56 CE (în prezent, articolul 63 TFUE) se opune faptului că un fond de investiții stabilit în afara Țărilor de Jos nu beneficiază de rambursarea impozitului pe dividende aplicabil în Țările de Jos, întrucât nu are obligația reinerii acestui impozit, care se reține în cazul dividendelor care i-au fost distribuite de entități stabilite în Țările de Jos, în timp ce un organism de plasament colectiv cu caracter fiscal, care este stabilit în Țările de Jos și care distribuie anual profitul perceput din investiții către acționari sau către deținătorii de titluri de participare, după reținerea impozitului pe dividende aplicabil în Țările de Jos, beneficiază de rambursarea impozitului în discuție?

2) Articolul 56 CE (în prezent, articolul 63 TFUE) se opune faptului că un fond de investiții stabilit în afara Țărilor de Jos nu beneficiază de rambursarea impozitului pe dividende reținut în Țările de Jos, aferent dividendelor care i-au fost distribuite de entități stabilite în Țările de Jos, întrucât nu face dovada plauzibilității faptului că acționarii sau deținătorii de titluri de participare îndeplinesc condițiile prevăzute de legislația Țărilor de Jos?

3) Articolul 56 CE (în prezent, articolul 63 TFUE) se opune faptului că un fond de investiții stabilit în afara Țărilor de Jos nu beneficiază de rambursarea impozitului pe dividende reținut în Țările de Jos, aferent dividendelor care i-au fost distribuite de entități stabilite în Țările de Jos, întrucât nu distribuie integral și anual profitul perceput din investiții către acționari sau către deținătorii de titluri de participare, în termen de cel mult opt luni de la închiderea exercițiului financiar, deși, în temeiul normelor legale aplicabile în țara în care este stabilit un asemenea fond de investiții, profitul perceput din investiții și care nu a fost distribuit (a) este considerat ca fiind distribuit sau (b) este inclus în impozitul pe care țara respectivă îl prelevează de la acționari sau de la deținătorii de titluri de participare, ca și cum profitul în cauză ar fi fost distribuit, în timp ce un organism de plasament colectiv cu caracter fiscal, care este stabilit în Țările de Jos și care distribuie anual profitul perceput din investiții către acționari sau către deținătorii de titluri de participare, după reținerea impozitului pe dividende aplicabil în Țările de Jos, beneficiază de rambursarea impozitului în discuție?”

Procedura în fața Curții

26 Prin decizia președintelui Curții din 5 aprilie 2017, prezenta cauză a fost conexată cu cauza C-157/17 pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

27 În urma pronunțării Hotărârii din 21 iunie 2018, Fidelity Funds și alții (C-480/16, EU:C:2018:480), instanța de trimitere a informat Curtea prin scrisoarea din 3 decembrie 2018 că dorește să retragă cererea de decizie preliminară în cauza C-157/17, precum și prima întrebare din cauza C-156/17, dar că își menține a doua și a treia întrebare adresate în cauza C-156/17.

28 Prin decizia președintelui Curții din 4 decembrie 2018, cauza C-156/17 a fost disjunctă de cauza C-157/17, iar aceasta din urmă a fost radiată din registrul Curții la 12 decembrie 2018.

Cu privire la cererea de redeschidere a fazei orale a procedurii

29 În urma prezentării concluziilor domnului avocat general, prin înscrisul depus la grefa Curții la 18 septembrie 2019, KA Dekka a solicitat să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii, în temeiul articolului 83 din Regulamentul de procedură al Curții.

30 În susținerea cererii sale, KA Dekka arată că concluziile domnului avocat general conțin o inexactitate în ceea ce privește interpretarea articolului 7 litera (e) din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10). Contrar celor afirmate de domnul avocat general la punctele 79-81 din concluzii, articolul 7 litera (e) din Directiva 95/46 nu ar avea un efect direct orizontal care să autorizeze un organism care nu are caracter public să solicite sau să furnizeze date cu caracter personal unui alt organism care nu are caracter public. Această inexactitate ar fi de natură să aibă o influență decisivă asupra deciziei Curții și, astfel, să justifice redeschiderea fazei orale a procedurii.

31 În această privință trebuie amintit că, în temeiul articolului 252 al doilea paragraf TFUE,

avocatul general prezintă în mod public, cu deplină imparțialitate și în deplină independență, concluzii motivate în cauzele care, în conformitate cu Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, necesită intervenția sa. Nici concluziile acestuia, nici motivarea pe care se întemeiază avocatul general nu sunt obligatorii pentru Curte (Hotărârea din 22 iunie 2017, Federație Nederlandse Vakvereniging și alții, C-126/16, EU:C:2017:489, punctul 31, precum și jurisprudența citată).

32 Trebuie amintit de asemenea în acest context că Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și Regulamentul de procedură al acesteia nu prevede posibilitatea ca părțile în cauză ori persoanele interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene să prezinte observații ca răspuns la concluziile prezentate de avocatul general (Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 23 și jurisprudența citată). Dezacordul unei astfel de părți sau al unei astfel de persoane interesate față de concluziile avocatului general, oricare ar fi chestiunile pe care acesta le examinează în cadrul lor, nu poate, așadar, constitui prin el însuși un motiv care să justifice redeschiderea procedurii orale (Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 24, precum și Hotărârea din 29 noiembrie 2017, King, C-214/16, EU:C:2017:914, punctul 27 și jurisprudența citată).

33 Rezultă că, în măsura în care cererea de redeschidere a fazei orale prezentată de KA Dekamurmărește să îi permită să răspundă constatrilor efectuate de domnul avocat general în concluziile sale referitoare la interpretarea Directivei 95/46, aceasta nu poate fi admisă.

34 Potrivit articolului 83 din Regulamentul de procedură, Curtea poate oricând să dispună, după ascultarea avocatului general, redeschiderea fazei orale a procedurii, în special atunci când consideră că nu este suficient de lămurită sau atunci când o parte a invocat, după închiderea acestei faze, un fapt nou de natură să aibă o influență decisivă asupra deciziei Curții sau atunci când cauza trebuie soluționată pe baza unui argument care nu a fost pus în discuția părților ori a persoanelor interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene.

35 Cu toate acestea, în cadrul prezentei cauze, Curtea, după ascultarea avocatului general, consideră că dispune de toate elementele necesare pentru a răspunde la întrebările adresate de instanța de trimitere.

36 Având în vedere considerațiile care preced, nu este necesar să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii.

Cu privire la întrebările preliminare

Observații introductive

37 Trebuie să se arate că, astfel cum reiese din decizia de trimitere, dividendele plătite de societățile stabilite în țările de Jos unor beneficiari stabiliți în acest stat membru sunt supuse unui impozit pe dividende. Atunci când, precum în cauza principală, beneficiarul dividendelor este stabilit în alt stat membru, în speță în Germania, aceste dividende pot fi impozitate în țările de Jos la o cotă de 15%, în temeiul Convenției fiscale dintre Regatul Țărilor de Jos și Republica Federală Germania.

38 Din indicațiile cuprinse în această decizie reiese de asemenea că, pentru a fi calificate drept OPCfi, numai fondurile de investiții care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 28 din Legea privind impozitul pe profit din 1969 pot solicita și beneficia de rambursarea impozitului pe dividende pe care l-au plătit.

39 O astfel de rambursare nu se acordă fondurilor de investiții care nu demonstrează îndeplinirea condițiilor menționate, inclusiv fondurile nerezidente.

40 Prin urmare, în timp ce dividendele plătite fondurilor care sunt calificate drept OPCfi nu sunt impozitate în sarcina lor, dividendele care sunt plătite altor organisme, inclusiv fondurilor de investiții stabilite în alte state membre, sunt supuse unei astfel de impozitări.

41 Rezultă că un fond de investiții care îndeplinește condițiile referitoare la OPCfi beneficiază, în ceea ce privește dividendele încasate, de un tratament fiscal mai favorabil decât cel care îi sunt supuse fondurile de investiții care nu îndeplinesc condițiile menționate, inclusiv fondurile de investiții nerezidente.

42 În această privință, trebuie amintit că revine fiecărui stat membru sarcina de a organiza, cu respectarea dreptului Uniunii, propriul sistem de impozitare a beneficiilor distribuite și de a defini, în acest cadru, baza impozabilă, precum și cota de impozitare care se aplică acționarului beneficiar (a se vedea în special Hotărârea din 20 mai 2008, Orange European Smallcap Fund, C-194/06, EU:C:2008:289, punctul 30; Hotărârea din 20 octombrie 2011, Comisia/Germania, C-284/09, EU:C:2011:670, punctul 45, precum și Hotărârea din 30 iunie 2016, Riskin și Timmermans, C-176/15, EU:C:2016:488, punctul 29).

43 Rezultă că statele membre sunt libere să prevadă, pentru a încuraja recurgerea la organismele de plasament colectiv, un regim de impozitare special aplicabil acestor organisme și dividendelor încasate de acestea, precum și să definească condițiile materiale și formale care trebuie respectate pentru a beneficia de un astfel de regim (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 octombrie 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, punctul 47, precum și Hotărârea din 24 octombrie 2018, Sauvage și Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, punctul 34).

44 În plus, este inerent principiului autonomiei fiscale a statelor membre ca acestea din urmă să determine care sunt elementele de probă necesare pentru a stabili că sunt respectate condițiile necesare pentru a beneficia de un astfel de regim (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 2011, Meilicke și alții, C-262/09, EU:C:2011:438, punctul 37, Hotărârea din 9 octombrie 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, punctul 47, precum și Hotărârea din 24 octombrie 2018, Sauvage și Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, punctul 34).

45 Statele membre trebuie totuși să își exercite autonomia fiscală cu respectarea cerințelor care decurg din dreptul Uniunii, în special a celor impuse de dispozițiile tratatului referitoare la libera circulație a capitalurilor (Hotărârea din 30 iunie 2011, Meilicke și alții, C-262/09, EU:C:2011:438, punctul 38).

46 În consecință, instituirea unui regim propriu organismelor de plasament colectiv, în special natura condițiilor necesare pentru a beneficia de acesta, și elementele de probă care trebuie prezentate în acest scop nu trebuie să constituie o restricție privind libera circulație a capitalurilor.

47 Trebuie să se răspundă la a doua și la a treia întrebare adresate ținând seama de aceste considerații.

Cu privire la a doua întrebare

48 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care prevede că unui fond de investiții nerezident nu i se acordă rambursarea impozitului pe dividende care a fost reținut din dividendele pe care le-a încasat de la entități

stabilite în acest stat membru, pentru motivul că nu face dovada că acționarii sau deținătorii de titluri de participare ai acestuia îndeplinesc condițiile stabilite de reglementarea respectivă.

49 În această privință, rezultat din jurisprudența Curții că măsurile interzise prin articolul 63 alineatul (1) TFUE, fiind restricții privind circulația capitalurilor, le includ pe cele care sunt de natură să descurajeze nerezidenții să facă investiții într-un stat membru sau să descurajeze rezidenții statului membru respectiv să facă investiții în alte state (a se vedea în special Hotărârea din 10 aprilie 2014, *Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company*, C-190/12, EU:C:2014:249, punctul 39, precum și Hotărârea din 22 noiembrie 2018, *Sofina și alții*, C-575/17, EU:C:2018:943, punctul 23 și jurisprudența citată).

50 Prin urmare, trebuie să se verifice, în primul rând, dacă condițiile referitoare la acționarii sau la deținătorii de titluri de participare ai unui fond de investiții impuse de un stat membru, de care depinde posibilitatea acestui fond de a solicita rambursarea impozitului pe dividendele pe care le-a plătit, pot descuraja un fond de investiții nerezident să efectueze investiții în acest stat membru. În al doilea rând, va trebui să se cerceteze dacă dovezile care trebuie aduse în acest scop de fondurile de investiții nerezidente au ca efect descurajarea acestora de a efectua investiții în statul membru menționat.

51 În ceea ce privește, în primul rând, aceste condiții, din decizia de trimitere reiese că, în cursul anilor 2002-2006, condițiile referitoare la acționariat prevedeau praguri de participare care nu trebuiau depășite de deținătorii de acțiuni sau de certificate de participare ale unui fond, pentru ca acesta din urmă să poată fi calificat drept OPCfi. Pragurile respective erau diferite după cum acțiunile sau certificatele de participare ale fondului erau cotate sau nu oficial la Bursa din Amsterdam.

52 Astfel, atunci când acțiunile sau certificatele de participare ale fondului erau cotate în mod oficial la Bursa din Amsterdam, nu puteau intra sub incidența regimului aplicabil OPCfi fondurile ale căror acțiuni sau participații erau deținute în proporție de 45% sau mai mult de o entitate supusă unui impozit pe profit sau de o entitate al cărei profit era supus impozitului pe profit în sarcina acționarilor sau a deținătorilor de titluri de participare ai acesteia, precum și fondurile în care o persoană fizică deținea singură o participație de 25% sau mai mult. În schimb, atunci când acțiunile sau certificatele de participare ale fondului nu erau cotate în mod oficial la Bursa din Amsterdam, cel puțin 75% din acestea trebuiau să fie deținute de persoane fizice, de entități nesupuse unui impozit pe profit, precum fonduri de pensii și organisme de binefacere, sau de alte OPCfi, fără ca o persoană fizică să dețină singură o participație de cel puțin 5% sau, atunci când un organism era autorizat în temeiul Legii privind dispozițiile referitoare la supravegherea fondurilor de investiții, de cel puțin 25%.

53 Din decizia de trimitere reiese de asemenea că, potrivit legislației naționale aplicabile de la 1 ianuarie 2007, pentru a putea beneficia de regimul OPCfi, acțiunile sau participațiile unui organism de plasament trebuie să fie admise la negociere pe o piață a instrumentelor financiare, astfel cum este prevăzut de Legea privind dispozițiile referitoare la piețele financiare și la supravegherea acestora, sau fondul ori administratorul acestuia trebuie să dispună de o autorizație sau să fie scutit de aceasta în temeiul legii menționate. Instanța de trimitere precizează că, în prezent, nu prezintă importanță faptul că acțiunile sau participațiile în cadrul unui fond de investiții sunt cotate la Bursa din Amsterdam.

54 Trebuie să se constate că legislația națională în discuție în litigiul principal, aplicabilă în perioada 2002-2006, precum cea aplicabilă de la 1 ianuarie 2007, nu distingea între fondurile de investiții rezidente și fondurile de investiții nerezidente, în sensul că condițiile de care depindea rambursarea impozitului pe dividende se aplicau în mod nediferențiat acestor două tipuri de fonduri.

55 Cu toate acestea, o legislație națională care este aplicabilă în mod nediferențiat operatorilor rezidenți și operatorilor nerezidenți poate constitui o restricție privind libera circulație a capitalurilor. Astfel, rezultat din jurisprudența Curții este o diferențiere care se întemeiază pe criterii obiective poate, de fapt, să defavorizeze situațiile transfrontaliere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 februarie 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, punctele 37-39).

56 Aceasta este situația în cazul în care o reglementare națională care este aplicabilă în mod nediferențiat în cazul operatorilor rezidenți și nerezidenți rezervă beneficiul unui avantaj fiscal situațiilor în care un operator îndeplinește condițiile sau obligațiile care sunt, prin natura lor sau *de facto*, proprii pieței naționale, astfel încât numai operatorii prezenți pe piața națională le pot îndeplini, iar operatorii nerezidenți care prezintă caracteristici comparabile nu le îndeplinesc în general (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 octombrie 2014, *van Caster*, C-326/12, EU:C:2014:2269, punctele 36 și 37, precum și Hotărârea din 8 iunie 2017, *Van der Weegen* și alții, C-580/15, EU:C:2017:429, punctul 29).

57 În această privință, în ceea ce privește legislația națională în discuție în litigiul principal, aplicabilă în perioada 2002-2006, reiese din indicațiile care figurează în decizia de trimitere, astfel cum sunt rezumate la punctul 52 din prezenta hotărâre, că fondurile de investiții ale celor acțiuni sau participații nu erau cotate la Bursa din Amsterdam trebuiau să îndeplinească condiții mai stricte decât fondurile de investiții ale celor acțiuni sau participații fuseseră cotate la această bursă.

58 Prin urmare, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă condiția referitoare la acționari care se întemeiază pe cotarea acțiunilor sau a participațiilor fondului de investiții la Bursa din Amsterdam nu putea, prin natura sa sau *de facto*, să fie îndeplinită în principal numai de fondurile de investiții rezidente, în timp ce fondurile de investiții nerezidente, ale celor acțiuni și participații nu erau cotate la Bursa din Amsterdam, ci la o altă bursă, nu o îndeplineau în general.

59 În ceea ce privește legislația națională aplicabilă de la 1 ianuarie 2007, din indicațiile care figurează în decizia de trimitere, astfel cum au fost rezumate la punctul 53 din prezenta hotărâre, reiese că, pentru a putea beneficia de regimul aplicabil OPCfi, acțiunile sau participațiile unui organism de plasament trebuie să fie admise la negociere pe o piață a instrumentelor financiare, astfel cum se prevede în Legea privind dispozițiile referitoare la piețele financiare și la supravegherea acestora. În temeiul acestei legislații, intră de asemenea sub incidența acestui regim fondul sau administratorul său care dispune de o autorizație sau care este scutit de aceasta în temeiul legii menționate.

60 În această privință, revine instanței de trimitere sarcina să verifice dacă condițiile prevăzute de această din urmă legislație nu pot fi, prin natura lor sau *de facto*, îndeplinite în principal decât de fondurile de investiții rezidente și nu exclud, de fapt, de la beneficiul acestui regim fondurile de investiții nerezidente care îndeplinesc condițiile similare în statul lor membru de stabilire.

61 În ceea ce privește, în al doilea rând, probele care trebuie aduse de fondurile de investiții nerezidente pentru a demonstra că îndeplinesc condițiile care le permit să beneficieze de regimul

aplicabil OPCfi și, prin urmare, pentru a obține rambursarea impozitului pe dividende pe care l-au plătit, trebuie amintit că autoritățile fiscale ale unui stat membru au dreptul de a solicita contribuabilului dovezile pe care le consideră necesare pentru a aprecia dacă sunt îndeplinite condițiile acordării unui avantaj fiscal prevăzut de reglementarea în cauză și, în consecință, dacă se impune sau nu se impune acordarea avantajului menționat (Hotărârea din 10 februarie 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel și Österreichische Salinen, C-436/08 și C-437/08, EU:C:2011:61, punctul 95, precum și jurisprudența citată). Conținutul, forma și gradul de precizie pe care trebuie să îl aibă informațiile prezentate de contribuabil pentru a putea beneficia de un avantaj fiscal sunt stabilite de statul membru care conferă un astfel de avantaj pentru a permite aplicarea corectă a impozitului de către acesta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 octombrie 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, punctul 52).

62 Cu toate acestea, pentru a nu face imposibil sau excesiv de dificil pentru un contribuabil nerezident obținerea unui avantaj fiscal, nu se poate impune ca acesta să prezinte elemente care sunt conforme în toate privințele cu forma și cu gradul de precizie a elementelor justificative prevăzute de legislația națională a statului membru care conferă acest avantaj, dacă, pe de altă parte, elementele furnizate de acest contribuabil permit statului membru respectiv să verifice, în mod clar și precis, că sunt îndeplinite condițiile de obținere a avantajului fiscal în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 2011, Meilicke și alții, C-262/09, EU:C:2011:438, punctul 46). Astfel, după cum arată domnul avocat general la punctul 72 din concluzii, contribuabilii nerezidenți nu pot fi supuși unor sarcini administrative excesive care i-ar pune în imposibilitatea efectivă de a beneficia de un avantaj fiscal.

63 În cauza principală, instanța de trimitere arată că KA Deka nu este în măsură să îndeplinească condițiile referitoare la acționariat dat fiind sistemul de negociere a acțiunilor ales care nu i-ar permite să îi cunoască pe de înțeles titlurile de participare ai acestuia.

64 În consecință, imposibilitatea de a face dovada condițiilor referitoare la acționariat nu pare să constea nici în complexitatea intrinsecă a informațiilor necesare, nici în mijlocul de probă impus, și nici în imposibilitatea legală de a colecta datele respective ca urmare a aplicării legislației privind protecția datelor care pune în aplicare Directiva 95/46, ci rezultat din alegerea modelului de negociere a titlurilor de participare de către fondul în discuție.

65 Or, în aceste condiții, lipsa posibilității de informare cu care se confruntă un operator nu reprezintă o problemă care să determine necesitatea intervenției statului membru respectiv (Hotărârea din 10 februarie 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel și Österreichische Salinen, C-436/08 și C-437/08, EU:C:2011:61, punctul 98, precum și Hotărârea din 30 iunie 2011, Meilicke și alții, C-262/09, EU:C:2011:438, punctul 48).

66 În măsura în care cerințele de probă în discuție în litigiul principal par să fie impuse de asemenea unor fonduri de investiții rezidente care au ales un sistem de negociere a titlurilor de participare similar cu cel reținut de KA Deka în cauza principală, aspectul verificării revine instanței de trimitere, nu constituie un tratament defavorabil al unui fond de investiții nerezident refuzul de a-i acorda acestuia rambursarea impozitului pe dividende pe care l-a plătit întrucât nu a putut dovedi în mod suficient că îndeplinea aceste condiții.

67 Prin urmare, având în vedere tot ceea ce preced, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări a unui stat membru care prevede că nu i se acordă unui fond de investiții nerezident rambursarea impozitului pe dividende care a fost reținut din dividende pe care le-a încasat de la entitățile stabilite în acest stat membru, pentru motivul că nu face dovada că acționarii sau deținătorii de titluri de participare ai acestuia îndeplinesc condițiile stabilite de reglementarea respectivă, sub rezerva ca aceste condiții să nu defavorizeze, *de facto*, fondurile de investiții nerezidente și ca

autoritățile fiscale să impună ca dovada respectării condițiilor menționate să fie făcută și de fondurile de investiții rezidente, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Cu privire la a treia întrebare

68 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care prevede că nu i se acordă unui fond de investiții nerezident rambursarea impozitului pe dividende pe care a trebuit să îl plătească în acest stat membru, pentru motivul că nu îndeplinește condițiile de care depinde această rambursare, și anume că nu distribuie integral acțiunilor sau deținătorilor de titluri de participare ai acestuia rezultatul plasamentelor sale, în fiecare an în termen de opt luni de la încheierea exercițiului său contabil, chiar dacă în statul membru de stabilire al acestuia, în temeiul dispozițiilor legale în vigoare, rezultatul plasamentelor sale care nu a fost distribuit este considerat ca fiind distribuit sau inclus în impozitul pe care acest stat membru îl reține de la acționari sau de la deținătorii de titluri de participare ca și cum acest profit ar fi fost distribuit.

69 Astfel cum reiese din decizia de trimitere, condiția de care depinde rambursarea impozitului pe dividende și care se referă la redistribuirea profitului unui fond este formulată în termeni generali și nu stabilește o distincție între fondurile de investiții rezidente și fondurile de investiții nerezidente. Astfel, atât fondurile de investiții rezidente, cât și fondurile de investiții nerezidente trebuie să îndeplinească această condiție pentru a beneficia de rambursarea impozitului pe dividende plătite.

70 Cu toate acestea, ținând seama de jurisprudența amintită la punctele 55 și 56 din prezenta hotărâre, trebuie să se verifice dacă, fiind totodată aplicabil în mod nediferențiat, o astfel de condiție nu poate defavoriza, *de facto*, fondurile de investiții nerezidente.

71 Astfel cum s-a amintit la punctul 43 din prezenta hotărâre, în lipsa unei armonizări la nivelul Uniunii Europene, fiecare stat membru este liber să stabilească dacă, pentru a încuraja recurgerea la organismele de plasament colectiv, prevede un regim de impozitare special aplicabil organismelor respective și dividendelor încasate de acestea, precum și să definească condițiile materiale și formale care trebuie respectate pentru a beneficia de un astfel de regim. Prin urmare, condițiile unor astfel de regimuri sunt în mod necesar proprii fiecărui stat membru și diferă între acestea.

72 În plus, libera circulație a capitalurilor nu poate fi înțeleasă în sensul că un stat membru este obligat să își adapteze normele fiscale în funcție de cele ale unui alt stat membru, în scopul de a garanta în toate situațiile o impozitare care șteargă orice neconcordanță rezultat din reglementările fiscale naționale, dat fiind că deciziile luate de un contribuabil în ceea ce privește investițiile în străinătate pot, după caz, să fie mai mult sau mai puțin avantajoase pentru un astfel de contribuabil (Hotărârea din 7 noiembrie 2013, K, C-322/11, EU:C:2013:716, punctul 80 și jurisprudența citată).

73 Cu toate acestea, faptul de condiționa posibilitatea de a obține rambursarea impozitului reținut la sursă de respectarea strictă a condițiilor prevăzute de legislația națională, făcând abstracție de condițiile legale cărora le sunt supuse fondurile de investiții nerezidente în statul lor de stabilire, ar însemna să se rezerve numai fondurilor de investiții rezidente posibilitatea de a beneficia de un tratament avantajos al dividendelor. Astfel, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, fondurile de investiții rezidente ar fi în general susceptibile să îndeplinească toate condițiile stabilite de legislația statului lor de stabilire, în timp ce fondurile de investiții nerezidente nu ar putea în general să îndeplinească decât condițiile stabilite de statul lor membru de stabilire.

74 În aceste condiții, nu se poate exclude ca un fond de investiții nerezident care, din cauza cadrului de reglementare în vigoare în statul său de stabilire, nu îndeplinește toate condițiile stabilite de statul membru care conferă avantajul fiscal în discuție, să se afle totuși într-o situație comparabilă în esență cu cea a unui fond de investiții rezident care îndeplinește astfel de condiții.

75 Prin urmare, pentru ca condițiile prevăzute de legislația unui stat membru, fiind totodată aplicabile în mod nediferențiat fondurilor de investiții rezidente și nerezidente, să nu defavorizeze, *de facto*, fondurile de investiții nerezidente, acestea din urmă trebuie să fie în măsură să dovedească că se află, mai ales din cauza cadrului normativ în vigoare în statul lor de stabilire, într-o situație comparabilă cu cea a unui fond de investiții rezident care îndeplinește aceste condiții.

76 Decurge din jurisprudența Curții că analizarea caracterului comparabil al unei situații transfrontaliere cu o situație internă trebuie să fie realizată ținând cont de obiectivul urmărit de dispozițiile naționale în cauză, precum și de obiectul și de conținutul acestora din urmă (a se vedea în special Hotărârea din 2 iunie 2016, *Pensioenfonds Metaal en Techniek*, C-252/14, EU:C:2016:402, punctul 48 și jurisprudența citată).

77 În această privință, reiese din dosarul de care dispune Curtea că condiția referitoare la redistribuirea profitului este legată de obiectivul regimului aplicabil OPCfi, care urmărește ca randamentul investițiilor pe care un particular le realizează prin intermediul unui organism de plasament să fie același cu randamentul investițiilor realizate cu titlu individual. În acest scop, rezultat de asemenea din acest dosar că legiuitorul național a considerat că era esențial ca organismele de plasament să transfere cât mai repede profitul provenit din investiții către investitorii ale căror fonduri le-au plasat.

78 În ceea ce privește legătura dintre obligația de redistribuire a profitului și impozitarea la nivelul investitorilor, mai rezultat din dosarul de care dispune Curtea că obligația de redistribuire declanșează aplicarea impozitului pe venit. Cu toate acestea, ca urmare a introducerii, în anul 2001, a impozitului randamentului anual forfetar, calculat pentru particulari independenți de randamentul efectiv pe care l-au obținut din acțiunile și din celelalte investiții ale acestora, reclamantul din litigiul principal, intervenientele din litigiul principal, precum și Comisia Europeană ridică problema caracterului indispensabil al redistribuirii profitului unui fond în vederea atingerii obiectivului de neutralitate a impozitului între plasamentele directe și cele efectuate prin intermediul unui fond de investiții.

79 În speță, revine instanței de trimitere, singura competentă să interpreteze dreptul național, sarcina de a determina obiectivul principal care stă la baza condiției de redistribuire a profitului, ținând seama de toate elementele legislației fiscale în discuție în litigiul principal și de ansamblul regimului fiscal național.

80 Dacă obiectivul urmărit este, la prima vedere, acela de a pune cât mai repede la dispoziția investitorilor care au recurs la serviciile unui fond de investiții profiturile pe care le-au realizat, situația unui fond de investiții nerezident care nu distribuie veniturile provenite din plasamentele sale, chiar dacă aceste venituri sunt considerate ca fiind distribuite, este comparabilă în mod obiectiv cu cea a unui fond de investiții rezident care își distribuie veniturile în condițiile prevăzute de legislația națională.

81 În schimb, dacă obiectivul urmărit constă în principal în impozitarea profitului la nivelul acționarului unui fond de investiții, trebuie să se considere că se află într-o situație comparabilă în mod obiectiv un fond de investiții rezident, care efectuează o distribuție efectivă a profitului său,

În cazul în care un fond de investiții nerezident al cărui profit nu este distribuit, ci considerat ca fiind distribuit, este impozitat ca atare la nivelul acționarului fondului menționat. Astfel, în ambele cazuri, nivelul de impozitare se deplasează de la fondul de investiții către acționar.

82 În această din urmă situație, ar constitui o restricție privind libera circulație a capitalurilor refuzul unui stat membru de a acorda unui fond de investiții nerezident rambursarea impozitului pe dividende pe care l-a plătit în acest stat membru, pentru motivul că nu distribuie integral acționarilor sau deținătorilor de titluri de participare ai acestuia rezultatul plasamentelor sale, în fiecare an în termen de opt luni de la încheierea exercițiului său contabil, în timp ce în statul membru de stabilire a acestui fond, rezultatul plasamentelor sale care nu a fost distribuit este considerat, în temeiul dispozițiilor legale în vigoare, ca fiind distribuit sau inclus în impozitul pe care acest stat membru îl reține de la acționarii sau de la deținătorii de titluri de participare ai fondului menționat ca și cum acest profit ar fi fost distribuit.

83 Or, o astfel de restricție nu poate fi admisă decât dacă se justifică prin motive imperative de interes general, dacă este de natură să asigure realizarea obiectivului pe care îl urmărește și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia (Hotărârea din 24 noiembrie 2016, SECIL, C-464/14, EU:C:2016:896, punctul 56).

84 Cu toate acestea, trebuie să se arate că, în cauza principală, guvernul neerlandez nu a invocat astfel de motive în ceea ce privește condiția referitoare la redistribuirea profitului fondului de investiții în cauză.

85 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la a treia întrebare că articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care prevede că nu i se acordă unui fond de investiții nerezident rambursarea impozitului pe dividende pe care a trebuit să îl plătească în acest stat membru, pentru motivul că nu îndeplinește condițiile legale de care depinde această rambursare, și anume că nu distribuie integral acționarilor sau deținătorilor de titluri de participare ai acestuia rezultatul plasamentelor sale, în fiecare an în termen de opt luni de la încheierea exercițiului său contabil, atunci când, în statul membru de stabilire al acestuia, rezultatul plasamentelor sale care nu a fost distribuit este considerat ca fiind distribuit sau inclus în impozitul pe care acest stat membru îl reține de la acționarii sau de la deținătorii de titluri de participare ca și cum acest profit ar fi fost distribuit, iar, având în vedere obiectivul care stă la baza acestor condiții, un astfel de fond se află într-o situație comparabilă cu cea a unui fond rezident care beneficiază de rambursarea acestui impozit, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

86 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară:

1) **Articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări a unui stat membru care prevede că nu i se acordă unui fond de investiții nerezident rambursarea impozitului pe dividende care a fost reținut din dividendele pe care le-a încasat de la entitățile stabilite în acest stat membru, pentru motivul că nu face dovada că acționarii sau deținătorii de titluri de participare ai acestuia îndeplinesc condițiile stabilite de reglementarea respectivă, sub rezerva ca aceste condiții să nu defavorizeze, de facto, fondurile de investiții nerezidente și ca autoritățile fiscale să impună ca dovada respectării condițiilor menționate să fie făcută și de fondurile de investiții rezidente,**

aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

2) Articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care prevede că nu i se acordă unui fond de investiții nerezident rambursarea impozitului pe dividende pe care a trebuit să îl plătească în acest stat membru, pentru motivul că nu îndeplinește condițiile legale de care depinde această rambursare, și anume că nu distribuie integral acțiunilor sau deținătorilor de titluri de participare rezultatul plasamentelor sale, în fiecare an în termen de opt luni de la încheierea exercițiului său contabil, atunci când, în statul membru de stabilire al acestuia, rezultatul plasamentelor sale care nu a fost distribuit este considerat ca fiind distribuit sau inclus în impozitul pe care acest stat membru îl reține de la acționari sau de la deținătorii de titluri de participare ca și cum acest profit ar fi fost distribuit, iar, având în vedere obiectivul care stă la baza acestor condiții, un astfel de fond se află într-o situație comparabilă cu cea a unui fond rezident care beneficiază de rambursarea acestui impozit, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Semnături

* Limba de procedură: neerlandeza.